

strammere Bestemmelser med Hensyn til Fagforeningers Forhold, deres Registrering etc., end man maatte finde erfaringsmæssigt paakrævet efter de foreliggende Forhold.

Hvad angaar de to foreliggende Lovforslag, er der jo Enighed mellem Parterne om Lovforslaget om Oprettelse af en staaende Voldgiftsret, og efter min Synsmaade lægger jeg naturligvis megen Vægt paa denne Enighed. Jeg tvivler ikke om, at dette Lovforslags Gennemførelse vil betyde en øget Sikkerhed for, at man vil komme til ved Voldgift at afgøre mange Spørgsmaal, hvor der ellers kunde være Fare for, at uberettiget og meningsløs Arbejdsstandsning skulde indtræffe. Ogsaa kan jeg tænke mig, at den videre Udvikling af Forligsinstitutionen vil medføre, at Voldgift faar større Betydning som vedtagen Afgørelsesform, og den Omstændighed tror jeg ogsaa, ærede Medlemmer skulde tage i Agt, naar de bedømme Forslaget om Forligsmanden.

Enkeltheder vedrørende Voldgiftsretsforslaget kan jeg af Hensyn til den opnaaede Enighed og det i det hele og store tilfredsstillende Resultat afstaa fra at gennemgaa nærmere og saaledes ogsaa fra at nævne flere af de Spørgsmaal, som jeg stiller mig noget tvivlende overfor. Jeg skal kun nævne et enkelt, nemlig, at det forekommer mig, at der kunde være Grund til at indføre retligt Ansvar, naar Organisationerne ikke udtale sig mod en Arbejdsstandsning — selv om de naturligvis ikke støtte eller have fremkaldt den — umiddelbart efter, at de ere blevne bekendte med en saadan Arbejdsstandsning.

Saa skal jeg gøre den almindelige Bemærkning om Lovforslaget, der i § 2 forudsætter, at der kan komme flere Voldgiftsretter, nemlig naar det Voldgiftsretten paalagte Arbejde overstiger en enkelt Retskræfter, at det turde være et Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigt at aabne Adgang til en eventuel Voldgiftsret med noget varierende Sammensætning, hvis det skulde vise sig heldigt af Hensyn til de Organisationer, som staa udenfor de to store Hovedorganisationer, der ifølge det foreliggende Lovforslag skulde danne den staaende Voldgiftsret.

Angaaende Forslaget om Forligsmanden har jeg nogle Betæneligheder ved den foreslaaede Udførelse. Men disse Betæneligheder gælde ikke Forslagets Grundprincip, som jeg ser deri, at det giver Adgang til tvungen Mægling under visse Forhold,

hvor en saadan Indgriben er hensigtsmæssig i det hele Samfunds Interesse, og giver Adgang til, at en med en vis Myndighed udstyret Mægler griber ind. At den praktiske Udvikling deraf kan føre ind i en ikke altfor frivillig og hyppigere Udnyttelse af Voldgiftsaftaler, tror jeg er utvivlsomt. Men det afskrækker mig ikke, thi naar det vil ske i Medfør af den indvundne Erfaring, ser jeg kun i og for sig noget heldigt deri.

Men jeg har to Hovedindvendinger at gøre mod Forslaget, saaledes som det her er fremsat. Dette Forslag synes mig i for ringe Grad at bygge paa den vundne Forhandlingsform mellem de nu bestaaende Organisationer. Der kan være en vis Fare for, at det kan komme til at bidrage til at fjerne dem fra hinanden, medens det dog til syvende og sidst er saa overordentlig vigtigt, at de netop staa paa en god Fod med hinanden, forstaa hinanden og have let ved at komme i Samarbejde med hinanden. Derfor mener jeg, at der bør drages visse Skel for Forligsmandens Virksomhed og hans Adgang til tidlig Indgriben, saaledes at man giver de Organisationer, der have Regler for faglig Strid, mere Lejlighed til selv at søge at løse Spørgsmaalene, end det i alt Fald kan blive Tilfældet efter de Regler, der her ere givne for Forligsmandens Indskriden.

Dernæst vil jeg anse det for noget tvivlsomt, om det er rigtigt ubetinget at lægge en saa stor Myndighed, som der her er Tale om, i en enkelt Mands Haand. Vi maa jo erindre, at der her er Tale om en vis Tvang i Forhold, som det kan være grumme vanskeligt at overse; og hvorvidt denne Institution vil komme til at virke heldigt eller uheldigt i Samfundets Interesse, beror jo i en ganske ualmindelig Grad paa, om man finder en forstaaende og praktisk Mand til at tage denne Op-gave op. Jeg vil derfor henstille til Overvejelse, om det ikke kunde være naturligt at have et lille Forligsnævn, saaledes at man havde en Arbejdsgiver og en Arbejder ved Siden af denne Forligsmand som faste Raadgivere. Jeg er enig i, at Mæglingsforslaget, naar det fremkommer, skal staa ene for Forligsmandens Regning, fordi man ikke kan tillægge andre end ham den Myndighed, som man har givet ham her i Forslaget, og som jeg ogsaa mener, han bør have.

Jeg tror som sagt, man bør overveje disse Indvendinger, fordi jeg lægger den allerstørste Vægt paa, at man bygger videre